

Jesenice dz

BRCA

220020185, DECEMBER

COBISS

KULJIZNICA JESENICE

dvema dejavnostima. Na prvem mestu z zelo globokimi koreninami. Naše mesto ni bilo vedno tako. Večina uspehov je povezanih s to okolico. Čeprav tudi v drugih sferah lahko najdemo velike uspehe. Velikokrat se tudi v športu srečamo s podobnimi težavami, da imajo mladi, ki pridejo ali srednje šole, vendar temu nihče ne pripisuje pomena. Tako predvsem nova generacija se nagiba k študiju, kajti že danes je potrebno razmišljati o prihodnosti. Eden takih, ki poleg vrhunskega športa obiskuje visoko ekonomsko šolo, je Miha Rebolj, kapetan HK Acroni Jesenice, s katerim smo opravili prav zanimiv pogovor.

Miha, bi se nam za uvod na kratko predstavil?

"Hokej sem začel trenirati pri osmih letih, razlog pa je bil zelo zanimiv. Stanoval sem na Titovi 41, v stolpnici, kjer je živel veliko odličnih hokejistov. Poleg tega je bil tudi oče navdušen hokejski privrženec in kar samoumevno se mi je zdelo, da sem se sam stopil na drsalke. Po OS sem končal jeseniško gimnazijo, danes pa obiskujem visoko ekonomsko šolo v Mariboru, kjer si poskušam pridobiti nova znanja, ki mi bodo prišla prav po končani karieri. Ta bo sicer še kar dolga, toda vredno si je že sedaj pridobiti dobro osnovo za prihodnost."

Vrhunski šport in študij. Je to sploh izvedljivo?

"Mislim da je. Če ne bi bilo, se zato sploh ne bi odločil. Res je, da sem šele dobro zakorakal v študentske vode, toda s potrpežljivostjo in vztrajnostjo se da daleč priti, čeprav vem, da mi bo precej težje kot mojim vrstnikom, ki študirajo redno. Potrebno se bo ponovno poglobiti v študijske knjige, od katerih sem bil odsoten šest let, toda sam prisegam na to, da se počasi daleč pride, kakor veli slovenski pregovor."

Imam vtis, da se mladi vse manj odločajo za vrhunski šport...

"Kompleksna stvar, ki je na žalost vse bolj pogojena z materialnim položajem. V večini športov je več ali manj vse povezano s finančnimi, pot do vrha pa je zelo dolga in naporna. Marsikdo se odloči za konec na polovici poti, ker enostavno ne zmorejo. Vse je odvisno od staršev, ki mnogokrat ne prenesajo bremen, pomoči od športnih institucij pa je obdano premalo, kar bi se moralo spremeniti."

Tako mladi nimajo kam iti in se zadržujejo po gostilnah ali še kje drugje...

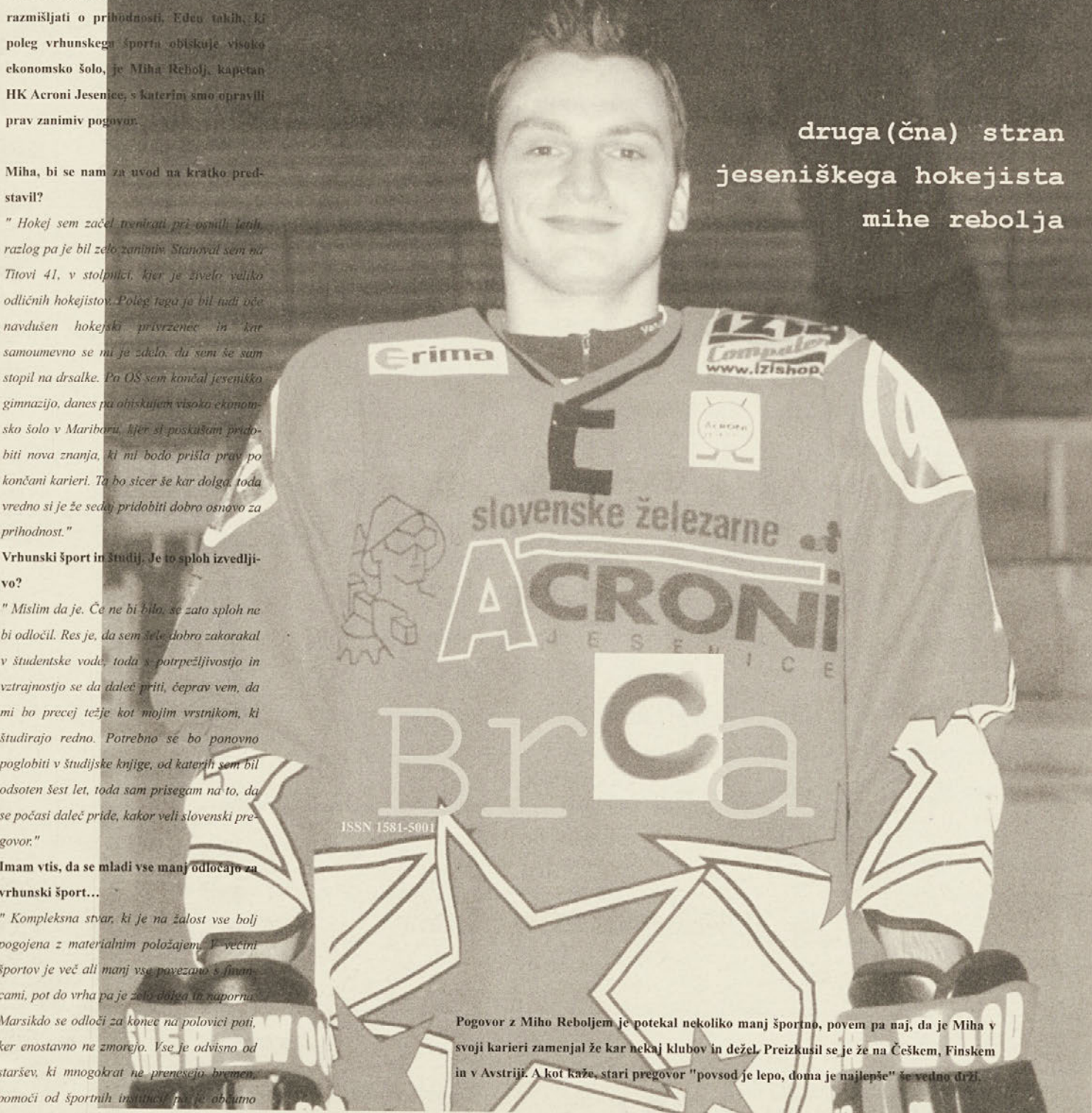
"Škoda, da je temu tako. Mladi ostajajo na

ulicah, redki so tisti, ki pri trinajstih ali štirinajstih letih nimajo v ustih cigareta ali piva, kar je vredno vsake graje. V prvi vrsti je treba grajati starše, ki jih ne vzgajajo v pravi smeri. Tu niso potrebne neke strašne finance, otroke lahko motivirajo na drugačne stvari, tudi premalo delajo na tem, da bi otrokom preprečevale takšna dejanja, ki kaj kmalu privedejo do najhujšega. Vzrok pa je tudi v tem, da mladi ne vidijo pred seboj lepe prihodnosti. Problem nezaposlenosti jim je jasen ... in tudi v novih delovnih mestih, za kar morajo poskrbeti najvišji organi tako v občini, kakor tudi v državi. Mar niso mladi svet stoji? Dati jim morajo priložnost."

vas zanima tudi kaj drugega?

"Zanimiva je tudi zgodovina Jugoslavije, sam se najbolj spominjam sprejetja v pionirsko organizacijo, za včlanitev v ZSMS pa je zmanjkalo časa. Mislim, da nisem ničesar zamudil, le problemi mladih so se reševali na lažje načine, ker ni bilo toliko brezposelnosti. Vendar se mi zdi, da je bilo vse skupaj grajeno v velikih utvarah. Vsak sistem ima svoje pozitivne in negativne lastnosti."

druga (čna) stran jeseniškega hokejista mihe rebolja

Pogovor z Miho Reboljem je potekal nekoliko manj športno, povem pa naj, da je Miha v svoji karieri zamenjal že kar nekaj klubov in dežel. Preizkusil se je že na Češkem, Finskem in v Avstriji. A kot kaže, stari pregovor "povsod je lepo, doma je najlepše" še vedno drži.

Zoran Račič

k a z a l o

drugačna stran jeseniškega hokejista mihe rebolja	...1
brca na lokalnih volitvah	...4
vse smo že vedeli - predsedniške volitve 2002	...5
kultura je na jesenicah kura	...6
ples preko mostu in spet nazaj	...7
letošnja novost v našem mestu - mladinski center	...8
brca brca	...10
impro gledališče	...11
pita se	...12
kdo tu sanja	...13
zakaj so božička pribili na križ?	...14
ne maram novoletnih evforij	...15
o rondojih	...16
my suicidal dreams	...16
misli za tiste, ki jih potrebujejo	...17
krona	...18
zakaj imam rada osebne probleme	...18
brca brca	...18
cena zabave na jesenicah	...19

SREČNO IN
VESELO NOVO
LETO 2003
IN VELIKO
PA \$ PA SREČE
PA VOR ZUR
2A 2003 PA
SPLOH OH
IN OH.

k
i
n
d
o
v
n

Pred nami je nova, druga samostojna številka Brce. Uredništvo se sicer spopada z raznimi ovirami in problemi, a sta samoiniciativnost vpletenih in spodbuda naših bralcev pripomogli, da je decembrski časopis tu. Z novimi članki, na novo postavljenim uredništvom ter novo obliko.

Kakorkoli že, Brca še vedno brca. Tokrat tudi malo drugače, upamo pa, da za vse na boljši način.

Gre najprej za to, da v časopis uvajamo nove rubrike. Nekatere od teh boste prepoznali takoj, druge se bodo morda še postopoma oblikovale, vsekakor pa bodo na primer "aktualno", "brca brca", "razmišljanja", "razvedrilo", "pogovor" in še katera čim bolj stalne kolumne tega časopisa. Z njimi želimo vzpostaviti neko novo in stalnejšo obliko Brce, aktualizirati njene vsebine, izpostaviti problematike mladih, Jesenic, Slovenije ali sveta s stališča zainteresiranih, ponuditi bralcem pestrejšo branje in razvedrilo ter obveščati tudi o ponudbi dogajanj na Jesenicah.

Nato pa k soustvarjanju rubrik in časopisa vabimo vse, posameznike, skupine ali organizacije, ki o za vse nas relevantnih stvareh razmišljajo, ki jih kdaj kakšna stvar zbode in ne morejo ostati tiho. K pisanju spodbujamo tudi vse poete, tiste, ki radi rišejo stripe, karikature, slike ..., skratka vse, ki se na kak način v pisani obliki izražajo. Skupaj lahko brcamo in morda tudi kaj spremenimo ... Več o tem pa na zadnjih straneh tokratne Brce.

Z namenom ustvarjati zanimiv časopis za čim širše občinstvo, ki bo spodbudil ne le ustvarjanje, ampak tudi izražanje stališč mladih, pa želimo o našem delovanju dobivati tudi povratne informacije, odzive, komentarje, odgovore na odprta vprašanja in podobno. Kontaktirajte nas lahko na e-naslov brcabrca@email.si.

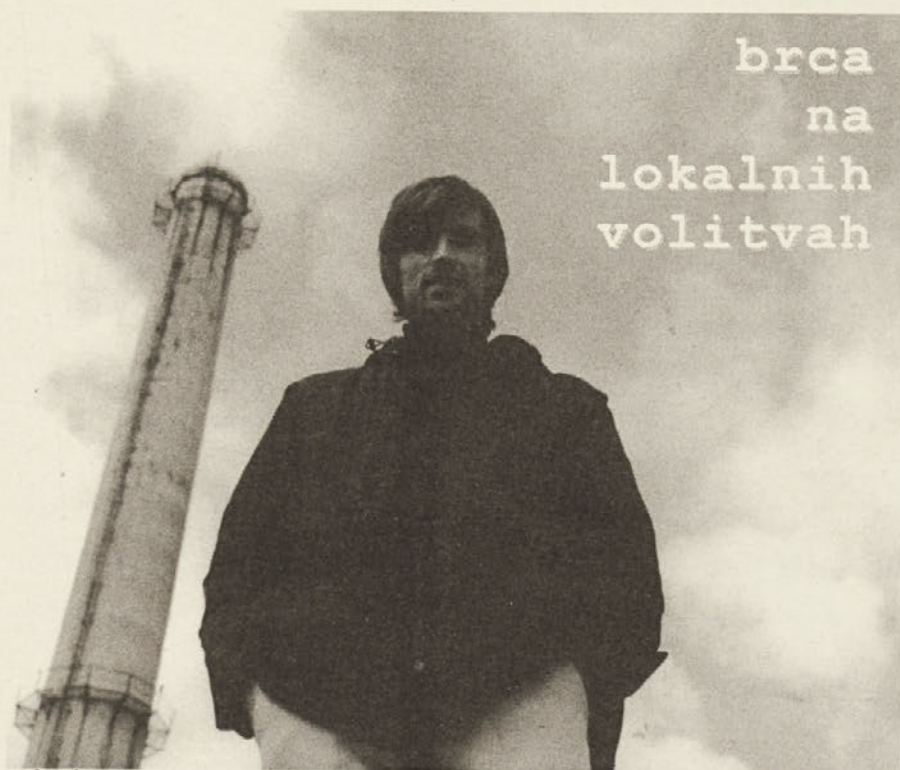
Jesenice, december 2003

Romana Smagin

brcamo:
urednica: Romana Smagin
članki: Zoran, Blaž, Jerneja, Romana, Špela, Neja, Maruša, Faila, Anja, Nataša, Boris, Gaber
fotografije: Jagoda, Mišo, Blaž, Urška, Peter, Maja
oblikovanje:

dec. 2002

brca na lokalnih volitvah

Štiri leta so minila od predzadnjih lokalnih volitev, na katerih so različne mladinske liste v krajih po vsej Sloveniji kandidirale s samostojnimi listami in uspele pridobiti sedež(e) v občinskih svetih lokalnih skupnosti. Njihov takratni uspeh me je napeljal na misel, da bi tudi na Jesenicah morali ravnati enako. A počakati je bilo treba en mandat.

Štiri leta so minila, ambicije so ostale, zato se je bilo potrebno pripraviti na lokalne volitve. Cilj je bil jasen: v Občinskem svetu (OS) Občine Jesenice pridobiti vsaj en sedež in na ta način doseči, da v najvišjem organu odločanja na lokalni ravni tudi mladi dobijo svojega predstavnika. Obstoječe stranke namreč mladim niso posvečale potrebne pozornosti, zato je bila odločitev prav gotovo potrebna, posebej pa pomembna zato, da bodo Jesenice ugotovile, da tu živimo tudi mladi: s svojimi značilnostmi, potrebami in interesi. Kljub avtorjevi udeležbi na volitvah za člane OS si pogledimo, kako so odločili volivci.

Najprej o volilni udeležbi. Prav gotovo so letošnje predsedniške volitve prispevale k temu, da se je tudi županskih in lokalnih volitev udeležilo več volivcev. O tem priča primerjava med letošnjo volilno udeležbo (65 %) in udeležbo izpred štirih let (53 %): ta je bila za 12 % večja. V absolutnih številih to pomeni, da se je letošnjih volitev v občini Jesenice udeležilo 2578 volivcev več

kot pred štirimi leti. Največji delež glasov (novih) volivcev so pridobile SMS, DESUS, SDAS in Blaž Račič. ZLSD in LDS sta pridobili le toliko glasov, da sta obdržali enak delež glasov in sta tako še vedno najbolj zastopani stranki v OS. SLS je pridobila 300 in SDS 100 glasov. Največ glasov je, če upoštevamo, da je NSi naslednica SKD, izgubila prav ta stranka, saj je del glasov volivcev SKD prav gotovo dobila SLS. Tudi DS je izgubila tri sedeže, saj na tokratnih lokalnih volitvah sploh ni nastopila.

Stanje se bistveno ni spremenilo, a kljub temu so prisotne nekatere novosti. LDS z osmimi svetniki ohranja položaj največje stranke v OS (če upoštevamo, da se je SOPS, katere predstavnik je bil član OS v prejšnjem mandatu, priključila LDS). ZLSD ostaja pri šestih sedežih, SDS je izgubila en sedež in jih ima štiri, prav tako je NSi (kot naslednica SKD) zgubila en sedež. SLS ostaja pri dveh sedežih, SNS pri enem. Na novo pa so se v OS uspele uvrstiti SMS, SDAS, DESUS ter Blaž Račič. SMS je kot novinka v OS dobila dva sedeža, ostali pa po enega.

Novosti torej so. Pri tem je treba opozoriti na dejstvo, da LDS in ZLSD skupaj dosegata polovico vseh članov OS, kar (teoretično) pomeni, da lahko ti dve stranki (ob skupnem dogovoru) dosežeta praktično vse odločitve v zvezi z načrtovanimi politikami, ki jih bo

obravnaval OS. Izpostavimo lahko tudi to, da so v OS pridobile glasove stranke in liste, ki so se predstavljale kot predstavniki posameznih družbenih skupin. Starejši, ki jih zastopa DESUS, so pridobili en sedež, SMS in Blaž Račič, ki zastopajo interese mladih, so skupaj osvojili tri sedeže (to bi lahko pomenilo, da se mladim na Jesenicah obetajo boljši časi). V OS pa se je z enim sedežem uspele uvrstiti tudi SDAS, ki je volilne glasove pridobivala na narodnostni osnovi. Očitno je ta stranka (z izvoljenim Enesom Čatakom) nadgradila njegovo samostojno kandidaturo izpred štirih let, ko je samostojno nastopil le v eni volilni enoti. Volilne kampanje posameznih strank niso prinesle kaj novega oziroma pretresljivega, saj bi lahko rekli, da je bila volilna kampanja dolgočasna. Morda tudi zato, ker volitve članov OS potekajo v senci županskih volitev, na katerih je kandidiral le en resen kandidat. Ob tem zbuja pozornost dejstvo, da ima LDS v OS kar osem svetnikov, pa v svojih vrstah ni našla kandidata, ki bi kandidiral na županskih volitvah. Tudi SDS, katere član je pred leti že bil župan, ni našla primerne kandidata. To lahko govori tudi o tem, da so organizacije političnih strank v jeseniški občini kadrovsko slabo podprte.

Pa še eno opažanje: dosednji in bodoči jeseniški župan je za župana kandidiral kot neodvisni kandidat, zraven si je privoščil tudi kandidaturo za OS na listi ZLSD. To dokazuje, da je zmaga pomembnejša od poti ali če povem nekoliko drugače: cilj posvečuje sredstva. Tudi politiki postajajo kameleoni, ki so sedaj takšne, drugič pa drugačne barve. Šteje namreč samo zmaga, barva tako ali tako ni več pomembna.

Morda zato, ker se že pripravlja na naslednje parlamentarne volitve.

Najpomembnejše pa se mi zdi to, da smo se v OS prebili mladi. Predvsem tu mislim na prednosti, ki jih z novimi znanji in mladostno energijo imamo mladi. Že nekaj časa se namreč trudimo vzpostaviti medgeneracijsko sodelovanje, kajti to je edini način, da se bodo Jesenice lahko razvijale tako, da bo to v interesu vseh; nenazadnje tudi mladih. Bati se je namreč treba bega možganov, saj če se bo trend nadaljeval, bomo morali za vodenje zahtevnih razvojnih projektov znova uvažati znanje od drugod. Vsem skupaj pa nam je prav gotovo jasno, kaj pomeni, če se direktor po končani službi odpelje z Jesenic. To pa ni dobro...

Blaž Račič

Slovensko politično prizorišče je bilo v zadnjih mesecih popolnoma v znamenju predsedniških volitev. Naša mala država je pač po odhodu Milana Kučana končno dobila drugega predsednika. Čeprav bi bilo zanimivo, da bi Kučan še imel možnost kandidature. Ker bi po vsej verjetnosti tudi zmagal. Pravzaprav bi bilo najbolj preprosto za vse, če bi dosedanjemu predsedniku podelili kar dosmrtno funkcijo. Sicer to ne bi bilo v skladu z družbeno-politično ureditvijo naše države, t.j. demokratsko ureditvijo, vendar bi potihoma masikateri državljani to opcijo podprli. Kot predsednik je bil namreč med ljudstvom vedno zelo priljubljen, pa še denar za volitve bi prihranili. In z raznoraznimi kandidati, ki kandidirajo zgolj zato, da se pojavijo v medijih, se nam ne bi bilo potrebno ukvarjati.

Vendar se je obdobje predsednikovanja Kučana pač že končalo in v Sloveniji je pred tem zavladal nekakšen nemir. Kdo ga bo nasledil? Že v poletnih mesecih je bilo veliko govora o možnih in malo manj možnih kandidatih, vsi pa smo pravzaprav vedeli, da je bistveno vprašanje le v tem, ali bo kandidiral sedanjí predsednik vlade.

In Drnovšek je kandidiral. In od tega trenutka naprej so bile pomembne le razprave o njegovem protikandidatu v drugem krogu. Vedelo se je, da bo podpora dolgoletnemu vodji slovenske vlade velika, najverjetneje pa premajhna za zmago v prvem krogu. Udeležbo v drugem krogu so najprej napovedovali Arharju, vendar se je podpora bivšemu guvernerju Banke Slovenije kmalu zelo zmanjšala, predvsem po zasluzi objav nekaterih podatkov poslovanja Vzemne. Tako je kot edini resni protikandidat Drnovšku postala Brezigarjeva, saj ostali kandidati niso imeli praktično nobene možnosti.

Po pričakovanjih smo torej 1. decembra ponovno odšli na volišča. In izbirali med dolgoletnim šefom LDS-a in nestransko kandidatko Barbaro Brezigar, ki jo že vseskozi podpirata Bajukova Nova Slovenija, Janševa SDS, kot je bilo predvideno pa jo je podprla tudi Butova SLS.

Leva opcija proti desni, to se pogosto sliši v komentarjih o teh volitvah. Brezigarjeva sicer pravi, da ni strankarska kandidatka in tako naprej, vendar ne gre pozabiti, da je bila članica Bajukove vlade, vlade, ki je s svoji-

mi spodrsaljaji pripomogla k velikemu uspehu LDS na zadnjih parlamentarnih volitvah. Drnovšek pa naj bi bil predstavnik leve politične opcije, čeprav je nemalo dejstev, ki govorijo v prid temu, da postajata on in njegova stranka vedno bolj desno usmerjena. Omeniti velja npr. pešanje Slovenije kot socialne države in mogoče še preveč dobre odnose Drnovška z Vatikanom, kar posebno pri ateističnem delu našega ljudstva povzroča precej slabe volje.

Ampak, ok, imamo levo in desno opcijo. In imeli smo volilna soočanja obeh polov. Čemu je bilo potrebno toliko teh intervjujev

danes pa je njena vloga precej spremenjena. Povabili so nas torej v Nato. Prav vstop v to organizacijo je bila vroča predvolilna tema. Oba, Brezigarjeva in Drnovšek sta za. V zvezi s to temo pa velja omeniti tudi presenečenje prvega kroga, kandidata, ki je presenetil s svojimi dobrimi osmimi odstotki podpore volivcev in tako zasedel tretje mesto. Prvak SNS Zmago Jelinčič Plemeniti je proti vstopu Slovenije v Nato, njegovemu mnenju pa se očitno pridružuje tudi vse več slovenskih volivcev.

Slovenci pa imamo novega predsednika, ki se je preselil z ene funkcije na drugo. Že ves

vse smo že vedeli - predsedniške volitve 2002

in vsega tega, mi pravzaprav sploh ni jasno.

Ker so se na teh soočanjih postavljala (in se še vedno) bolj ali manj neprimerna vprašanja. Sprašuje se vse mogoče, sprašuje se tisto, kar

sploh ni važno. Vsaj za funkcijo predsednika ne. Kajti vprašanja a la verouk v osnovne šole, evtanazija ipd. sodijo na kak drug naslov. Volilna soočanja tako dajejo vtis, da se bje bitka za predsednika vlade ali za mesto kakega ministra. Predsedniška funkcija v Sloveniji pa je pravzaprav predstavniška, tako da predsednik ne more in ne sme vplivati na zakonodajno in izvršno vejo oblasti.

Vendar smo se - vsaj tisti, ki politiko spremljamo - nekako navadili na ta balast. Kot da je važno, kakšno družino ima Brezigarjeva (spomnite se npr. njenega reklamnega spota). In ubogega Drnovška so naučili, da se mora smehljati. Čeprav je bolj verjetno, da so ga prisilili. Kajti nasmeš na njegovem obrazu deluje nekako, recimo temu, prisiljeno. Ampak vse za več odstotkov. In večino le-teh se seveda pripisuje tistemu, ki je ravno pred kratkim dosegel neke vrste (beri: za nekatere) zmago. Bil je namreč predsednik vlade ene izmed sedmih držav, ki so bile na vrhu severnoatlantskega pakta v Pragi povabljene v vojaško družino, ki je nastala kot potreba po zaščiti pred Sovjetsko zvezo,

čas namreč predvidevam, tako kot najbrž večina med vami, da je zmagal politik, ki je svojo politično kariero začel še v rajni Jugoslaviji, dolga leta vodil slovensko vlado in ki se bo očitno počasi "upokojil" kot predsednik države. In bomo imeli še enega očeta naroda (ne gre pozabiti, da je prvi oče, torej Kučan, Drnovška javno podprl).

Zmaga bivše pravosodne ministrice bi bila vsekakor veliko presenečenje. Le-tega pa Slovenci nismo vajeni. In se odločamo za tisto, kar že poznamo. Čeprav je dokaj visok odstotek (čez 30 odstotkov) glasov za Brezigarjevo v prvem krogu malo nepričakovano. Kakorkoli že, vse pa je bolj ali manj pričakovano in poznano, tako da bo slovenska javna scena kmalu pozabila na te volitve. V ospredje bodo nedvomno stopila druga vprašanja, že zdaj imamo tu povabilo v Nato in vprašanje referendumu o tem, očitno bomo dobili tudi novega predsednika vlade in kakšnega novega ministra ...

Vsaj v primerjavi z Ljubljano. Pa ne, da bi bila Ljubljana alfa in omega vsega slovenskega. Ta primerjava je tu zato, ker nas, torej mnogo mladih Jeseničanov, pot zanese v prestolnico. Pa ne le zaradi študija in boljših zaposlitvenih možnosti. Mlad Jeseničan se namreč dobro zaveda, da bo moral svojo potrebo po kulturnem udejstvovanju zadovoljiti kje drugje, saj Jesenice na tem področju ostajajo mrtve, glavni izgovor za to pa je še vedno skromno finančno stanje naše občine. V Ljubljani pa, kot da se kar naprej nekaj dogaja: jesen, na primer, je obdobje, ko komaj uskladiš svoj urnik vsakdanjih obveznosti z vsemi koncerti in različnimi kulturnimi festivali, ki bi se jih rad udeležil. Zima in pomlad v Ljubljani nista dosti drugačni, edino poletje je morda faza, ki si jo še Jeseničan upa označiti kot "mrtvilo". Pa še to se kvečjemu prileže, saj je v mestu nenadoma manj prometa, manj hitenja, več prostora in zdí se, da celo več časa. Za tiste, ki v prestolnici še vztrajajo. Skratka, prebivalec Ljubljane je tisti, ki izbira, kam in kdaj se bo šel zabavat. Jeseničan pa čaka, kdaj ga bo "zadelo" in če "dogajanja" ne poišče drugje, čaka do skorajšnje otopelosti. Vmes lahko do onemoglosti poskuša nekaj ustvariti, a za to nima posluha s strani tistih, ki naj bi poskrbeli vsaj za pogoje.

Glede tega smo v preteklosti že veliko prestokali, pa se je le malo spremenilo. In če sem čisto odkrita, s tem nisem tako obremenjena, kot bi morda kdo utegnil pomisliti. Večino svojega časa preživim v Ljubljani in mi tako jeseniški mir ob vikendih še kako ustreza. Sprašujem pa se, koliko časa še bomo fatalistično s prstom kazali na Železarno, katere nesrečni duh naj bi vzdrževal apatično stanje in onemogočal nov razcvet Jesenic? Zakaj sploh čakati? Vsi odgovori in rešitve tega sveta se začnejo razkrivati, ko prevzamemo odgovornost za svoje življenje v svoje roke. Evolucija ni le v domeni narave, pač pa tudi družbe. In spremembe se pričnejo odvijati, ko sprejmemo dano situacijo. A sprejeti ne pomeni nujno tudi odobravati! Ravno s tem pa imajo Jesenice težave, ki kot da govorijo: jebiga, umiramo.

Morda mi bo kdo očital pretiravanje, češ, hvala bogu imamo še vedno kino in gledališče, ki delujeta s polno paro in tudi nobena od mestnih galerij še ni propadla, počasi pa se obnavljajo tudi tisti najbolj gnus vzbujajoči se objekti. Če ti je Ljubljana tako všeč pa tam ostani, zakaj bi se sploh primerjali z njo? Naj poskušam odgovoriti: zato ker so

tudi Jesenice mesto! Ker tudi na Jesenicah živijo ljudje, ki bi poleg skromnih služb in obiskov trgovin počeli še kaj drugega! Ker ti ljudje ne vedo kaj konkretno bi počeli, saj je izbira naravnost mizerna! Ponašati se zgolj s kinom, gledališcem in galerijami je absurdno, saj so to osnovni temelji mestne infrastrukture!

Prevzeti odgovornost v tem primeru pomeni nekaj končno realizirati. Postati sam tisti, ki kroji in ne čakati na nekoga, ki bo prišel in zapovedal (ter pobral in odšel, kar je še posebej priljubljena praksa obstoječega sistema). Magari narediti prvi korak v premoščanju generacijske luknje, ki zeva v Zgornjesavski dolini. Starejši prebivalci so zadovoljni, da v mestu ni "galame", ko pa na primer slišijo, da je vse vee mladih Jeseničanov odvisnih od drog ali brezposelnih, pa ne zmanjka pametovanja o tem, kako grozna je današnja mladina, ki je ne zanima drugo kot zabava in droge. Zabava in droge so že od vekomaj zgolj eno od zanimanj slehernega posameznika. Problem nastane šele, ko ti dve področji postaneta nadomestek za zadovoljevanje potreb na vseh drugih področjih. Kdaj se bo prislunilo mladim, katera so ta področja? Kdaj se bosta vzgoja in izobraževanje prilagodila sodobnemu otroku?

Vprašanj ne zmanjka. Konkretni odgovori pa so na dlani: jeseniška mladina potrebuje prostor in animatorje za realizacijo svojih

kultura je na jesenicah kura

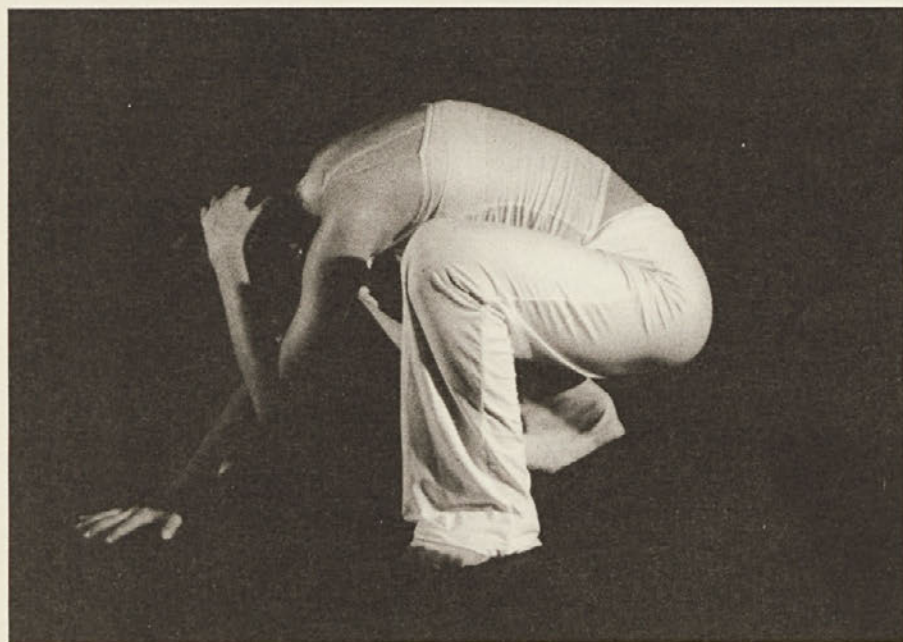

interesov. Potrebuje torej tudi podporo starejših, njihovo razumevanje in sprejemanje. Potrebuje povezavo z drugimi kraji in njihovimi prebivalci. Potrebuje spodbudo ne pa grajo! V resnici ni potrebno, da emigrira v Ljubljano ali druga večja mesta zato, da bi okusila pravo pestrost urbanega življenja, če se ji omogoči, da za pestrost lahko poskrbi sama. Si predstavljate, da bi se koncerti svetovno znanih glasbenikov zgodili v bližini vašega doma? Da bi nas obiskala kakšna svetovna filmska festivalska srenja, mladi umetniki s celega sveta, ali da bi (kot že nekoč) športni dogodki spravili na noge celo mesto? Si predstavljate?? Vse to je možno najti že v Ljubljani, za katero moram poudariti, da je menda celo najbolj mrtva prestolnica v Evropi (!). Pa ne zahtevamo vsega tega. Ampak mladi več sanjamo kot stari in na Jesenicah gre preveč sanj v nič zgolj zaradi apatije in konzervativnosti. Mogoče hokej res ne bo nikoli več tako "in" kot je bil, toda - je napočil čas za kaj drugega? Kaj pa naj bi to bilo??

Za božjo voljo, vprašajte že enkrat mlade, preden bo povsem prepozno!

Maruša

ples preko mostu in spet nazaj

Mnoge izmed nas bo beseda most gotovo asociirala na staro Ljubljano, ki je prepletena s takšnimi in drugačnimi mostički. So okusna začimba mestnega jedra ali krajšajo pot do naslednjega lokala. Še bolj očarljivi so tisti majceni leseni, ki dajejo okolici pravljico vzdušje. Poznamo pa tudi neprijetne, sive, hladne, železobetonske tvorbe, ki se nam upirajo že na prvi pogled in jih kar se da hitro prečkamo. Skratka mostov je še in še; cestni, železniški, dravski, savski, dvižni, kamniti, zasilni ... Posebno kategorijo pa predstavljajo še bolj številčni mostovi, ki niso samo nek objekt, po katerem vodi pot čez globinske ovire, temveč jim pravimo "notranji" mostovi. Ti v človeku nastanejo z vsako spremembo v življenju in vedno znova vzpostavljajo odnose med posameznikovim jazom, njegovo podobo v očeh drugih in množico.

Takšni težko prečni "mentalni" mostovi pa so bili rdeča nit življenjsko poučne in izrazno-plesne predstave Most pod okriljem Društva modernih umetnosti Ljubljana. Glavni krivci za izvedbo le-te pa so bili plesalci in hkrati tudi soustvarjalci Siniša Bukinac, Vita Osojnik, Kristina Pojbič Champaigne in Marko Urbanek. Predstava je bila premierno uprizorjena 29. oktobra 2002 v Plesnem Teatru Ljubljana.

Plesalci, ki sicer prihajajo iz različnih koncev Slovenije ter imajo za seboj kopico

plesnih izkušenj iz tujine, v predstavi odlično združijo pisano paleto plesnih tehnik, saj zasledimo elemente baleta, plesne tehnike horton in številne sodobno-gibalne plesne elemente, ki se med seboj magično prepletajo in za dobrih 45 minut postanejo eno. Poseben poudarek si zasluži močna izraznost, mimika obraza in gestikulacija telesa, ki je predstavi dala neko posebno živost.

Osnovno izhodišče predstave je bilo za štiri plesalce razmišljanje o mostu kot metafori za točko stikanja in razdvajanja najrazličnejših svetov (civilizacij, kultur, tradicij...), željo po prehodu, združitvi in spoju, ki obenem že nosi kategorije meje, ozkem grlu, skozi katerega se vse pretaka, in nenazadnje vezi - ki povezuje in združuje ljudi. Plesalci v predstavi nadaljujejo s prikazom štirih popolnoma različnih odvisnosti (moreča odvisnost od nikotina, bulimija in hlastanje za hrano, pobeg moškega v ženska oblačila in zasvojenost s čistočo). Šokantno direkten prikaz, ki je za trenutek deloval skrajno humoristično, je kaj kmalu vzpostavil smrtno tišino v dvorani, saj je publika spoznala, da so si pravzaprav štirje popolnoma različni odvisniki med seboj presenetljivo podobni. Da so si med seboj podobne tako male kot velike zasvojenosti. Posledično se zapremo vase in naši mostovi v glavah niso več prehodni. Pa si tako želimo in hlipamo po tem, da bi bili. In ko

plesalcem to za hip uspe in se srečajo na sredini, se počutijo varne, srečne, ker vidijo, da niso sami. Most vsakega je bil že dolgo zaprt in odvisnost jih iluzorno združila. Ko pa nekdo zapleše ples odrešitve in se za nekaj časa izkoplje iz vseh dolgotrajnih muk, in njegova temna silhueta ni več prepojena z ostalimi in z njim samim, ga ostali trije vabijo nazaj, saj jim je območje nekdanj varnosti sedaj sila nevarno, ker tam niso bili že dolgo časa. Plesalci mostove in pregrade delajo kar iz lesenih rekvizitov, stolov, miz. In to so bili tisti rekviziti, stoli, mize, na katerih se je dramatično goltala hrana in bila izbljuvana, na katerih je nekdo tresljaje bral časopis, da bi zapolnil čas, ko ni imel cigareta in omame, na katerih so bili make up pripomočki in mrežaste nogavice, ki so se znašli na moškem obrazu in telesu ter polno prevečkrat uporabljenih čistilnih krpic.

Proti koncu zgodbe pa se glavni junaki pojavijo v podobi angelov. Groteskno prikazani angeli so mirni, svetli, dionizično razpoloženje mine. Počnejo vsakdanje stvari, svet se ne vrti več okoli enega samega problema, razne banalnosti jih ne

vržejo s tira, dopustijo si človeškost. Dvižni most se spusti, komuniciranje in stiki potekajo tako kot v dobrih starih časih. Zavedajo pa se, da gredo lahko hitreje nazaj kot so prišli do sem. Zanje so tu (oziroma ti) novi, lepi, osvežujoči občutki brez potrebe po omami nebesa.

Predstava Most je torej polna metafor, simbolike in ekstremizma. Pretiravanje zato, da bi se res videli v njej. Vsaj malo. Prava umetnost je že videti in priznati svoje lastne pregrade in zapirajoče se mostove, kaj šele opaziti jih na odru. Včasih še sami ne vemo, kaj se z nami dogaja in pravi balzam za dušo je, če nas nekdo opomni. Bučen aplavz na koncu je povedal svoje. Občinstvo je očitno videlo nekaj več kot ples na odru, namreč svoj ples preko mostu in spet nazaj. Ponovitve predstave še sledijo v decembru. Toplo priporočam.

Nataša Globočnik

Naš edini krožno urejen in relativno velik trg, trg Toneta Čufarja, dobiva drugačno podobo. Zopet naj bi bil sicer betoniran, verjetno naj bi bile tam še vedno tudi klopi, v sredinski točki pa naj bi zrasla "krasna fontana".

Nihče - po našem mnenju - ne ugovarja, da vodnjak v mestu ne bi bila (edina?) lepa popestritev, da ne bi naredil velikega estetskega vtisa, ali da ne bi obiskovalcem mesta predstavljal dobre slike za v album kjer hranijo spomine morda tudi na Jesenice.

Se pa vendarle zastavlja vprašanje, zakaj v zadnjem času toliko denarja namenjamo gradnji in zunanjim izgledom mesta, medtem pa se notranje jedro mesta, prebivalci, ki tu živijo, razpušča in krha. Mladi (in drugi) odhajajo. Za njih denarja namreč zmanjka ...

Smo sadež, ki gnije od znotraj navzven?

V Mladinskem centru na Jesenicah je po novem prepovedano kajenje, tudi na terasi in v avli.

Razlogi temu dejanju se skrivajo v dejstvu, da pač mladi na Jesenicah imajo in kadijo tudi konopljo, mnogokrat pa semena od le-te odvržejo kjerkoli. In tako je mala rožica (zares mala - 2 cm) zrasla tudi ob MCJ, le-to so takoj prišli pogledat naši možje v modrem, na licu mesta pa jo je odstranil tamkajšnji koordinator.

Sprašujemo pa se le, kam bodo mladinci sedaj hodili na čik pavze (s temi namreč ne bodo prenehali, le preselili se bodo) in kdo (če sploh kdo) jih bo tam o različnih učinkih in posledicah kajenja (tako cigarete kot drugih stvari), o uživanju kakih drog in podobnem osveščal ...

Po drugi strani pa očitno akcije kot je bila Prohibicija slepi, trud mnogih nevladnih organizacij za osveščanje ljudi o alkoholu in drogah, golo dejstvo, da s prepovedovanjem neželene ne iztrebimo, le pred obstojem tega si zapiramo oči ... ne pomagajo. Še vedno je namreč prva reakcija prepoved, zapiranje, umik. Po tem pa morda kaj drugega ... a lahko je že prepozno. Tedaj pa jok ne pomaga več ...

Res je lažje po lastni volji ne-poznati resnico. Ne sprašuj, ne boš nič slišal in nič vedel, zato pa boš o svojem otroku tudi imel "boljšo" sliko. To počnejo mnoge naše mame na primer. O tem, kako to ni niti boljše, kaj šele realno sprejemanje resničnosti, pa rajši ne bi ...

Dejstvo je, da danes veliko mladih posega po različnih drogah. Znajdejo se v težki situaciji, zapletenih okoliščinah, brezizhodnem položaju. In uberejo "tisto" pot. Na Jesenicah je število teh vse večje.

Prehitro sklepati pa pri tem ne gre. Niso vsi isti, vse ne moremo metati v isti koš. Gre namreč za to, da je vsakega do alkohola, kajenja, drog pripeljala drugačna pot. In vsak v sebi nosi različne zgodbe, osebnost, odločitve. In od prvega požirka, prvega dima cigarete ali džojnta, prvega šusa ali snifa vsakega naprej pelje drugače. Eni ostajajo na enem, drugi radi eksperimentirajo, tretji počasi preveč zabredejo. Vsak pač po svoje.

Pri tem pa je pomembno, da se zavedamo dejstev in resničnosti okoli nas. Tako je nujno na primer svojega bližnjega (otroka), ki morda uživa alkohol, cigarete, droge ... spremljati, ne pa panično reagirati s prepovedmi, ga vpisovati v programe ali predajati nekim ljudem, ki da s takimi znajo. Najprej je važno, da vi veste kako živi, kako izgleda, kaj so njegove motivacije za življenje, kakšni so interesi. (S)poznajte ga, zaupajte mu, saj ste ga vi vzgajali! Pogovor in dialog sta ključna, ne obtoževanje ali spravljanje v položaje, ko posameznik čuti kot da se mora za nekaj zagovarjati.

Eno najpomembnejših dejstev je namreč, da vsi prej ali slej pridejo/pridemo v stik s prepovedanim ... (užitkom?). In le vprašanje je, kolikokrat bo posameznik sposoben ali voljan reči NE le zaradi zahtev staršev ali drugih ... Mislimi in delovati je namreč potrebno dolgoročno. To pa je le na tak način, da vsak (morda zdaj še otrok, kmalu pa odrasel) ve kdaj in zakaj se bo za nekaj odločil. V končni fazi je odločitev le njegova/njena.

Kot veste, je s prejšnjo številko Brca pretrgala vez s Klubom jeseniških študentov. Zakaj? No, mi vam bomo na kratko povedali svojo zgodbo.

KJŠ-ju fevdalno vlada peščica tako ali drugače zvezanih posameznikov, ki jih imenujmo Bubiji. Ti Bubiji upravljajo z veliko količino denarja. Seveda pa tega ne morejo neposredno spraviti v svoj bubast žep. A Bubiji radi delajo ovinke. In ko so se Bubiji navadili vladati z bubasto roko, niso več marali projekta Brca. Časopis Brca so hoteli izrabiti za svoje bubaste namene in nje novinarje bubasto prepričati, da naj plešejo kot Bubiji žvižgajo. A Brca noče postati bubasta! No, zato se je Brca osamosvojila ...

sloveni- ja NATO in

Gospod Colin Powell je ob čestitkah Sloveniji za povabilo v zavezništvo dejal, da je to za nas vsekakor priznanje, a da bo sedaj Slovenija v zameno za varnost morala izpolniti svoje obljube zavezništvu. Kakšne obljube???

Vsi vemo, da so pogajanja za povabilo in sprejem v NATO bila. O čem so se tam dogovarjali, pa ne ve nihče. Oziroma mi, navadni smrtniki, lahko le sklepamo. In sklepi so: večje investicije za obrambo, vojaške objekte, opremo, višji davki, poklicna vojska, mednarodno vojaško "sodelovanje" ...

Pri vsem tem pa nas skrbi sledeče: zopet se bo pozabilo na ljudi, na življenje Slovencev. Na račun prej navedenih sklepov (in še sprememb, ki jih zahteva EU) bo namreč gotovo kak del ljudstva, ki ne bo zadovoljen s svojim stanjem in bo protestiral. Veljaki pa znajo reči le, da smo se za vstop v NATO tako zelo trudili in bomo sedaj morali te stroške in spremembe požreti. Kot država namreč še vedno smo "v tranziciji", kar opravičuje vsa nesoglasja, nemire in drugo kar pesti državljane pred domačim pragom. Pri tem pa v glavi zvenijo v zadnjem času večkrat ponavljane besede o stabilnosti naše desetletne države

Potrebuje NATO?

Brca

Impro gledališče na svetovnem spletu:

Šolska impro liga

<http://www.impro-drustvo.si/sila/index.html>

Impro liga

<http://www.impro-drustvo.si/liga/index.html>

impro klub

<http://www.impro-drustvo.si/klub/index.html>

IMPRO GLEDALIŠČE; P3. 9. 0
Kino ŽELEZAR Jesenice

VKUD France Prešeren že desetletje gojijo t.i. improvizacijsko gledališče; aktivnosti so precej razvejane, od predstav Impro lige, kjer preigravajo t.i. theatre sports do Impro kluba, kjer se improvizatorji sistematično ukvarjajo z dramaturško zapletenejšimi improvizacijskimi oblikami.

Leta 1997 so ustanovili ŠILO - šolsko impro ligo, kjer najstnike uvajajo v skrivnosti gledaliških improvizacij. Projekt ŠILA je v petih letih postal pravo gledališko gibanje mladih, saj vsako leto sodeluje prek 150 mladih, prireditve pa so zelo dobro obiskane.

S projektom ŠILA dajejo mladim možnost seznanjanja z osnovami odrske umetnosti. Mlade naučijo osnov gledališkega ustvarjanja in mnoge "okužijo" z ljubeznijo do gledališča.

Skupine mladih improvizatorjev vadijo pod okriljem mentorjev, potem pa po sistemu, izposojenim iz sveta športa "tekmujejo" v obvladovanju improvizacijskih disciplin.

Impro so kratke, tri do štiriminutne igrice, t.i. impro discipline, katerih pravila in tehnike izvajanja se dijaki naučijo na vajah s pomočjo mentorjev. Na vsaki impro prireditvi se pomerita po dve ekipi, ki pred srečanjem med štiridesetimi disciplinami izbereta štiri, ki jih bosta izvajali. "Tekmo" vodi moderator v vlogi

posrednika med občinstvom in nastopajočimi. Občinstvo za vsako disciplino posebej določi vse za potek prikazovanja potrebne prvine: naslov zgodbe, žanr, čustva ipd., iz katerih morajo mladi improvizatorji narediti kratke, smiselne, čim bolj duhovite in lucidne

skeče. Gledalci potem s ploskanjem ocenijo videno in slišano, strokovno oceno pa podata tudi stroga sodnika. Na koncu zmaga tista ekipa, ki zbere več točk oz. boljše ocene. Športna pravila so vnesli v prostor gledališča, končna podoba predstave pa se vedno oblikuje z obveznim sodelovanjem duhovitih in navijaških razgretih glav gledalcev, ki so predvsem sovrstniki nastopajočih.

Dijaki v improvizacijskem gledališču kot igralci ali gledalci ustvarjalno doživljajo, razumevajo in z aktivno govorno izkušnjo razvijajo zmožnosti za učinkovito komuniciranje. Dobro spoznajo izrazno plat slovenskega jezika in jo lažje zavestno kultivirajo pri govornem in pisnem sporočanju; nazadnje pa gre tudi za učenje s pomočjo duhovitosti in smeha. Impro gledališče hodi po tanki brvi med kulturnimi in športnimi dogodki, med otroško domišljijo in svetom odraslih, med dobro in slabo oceno. Uspešnost improviziranja dijakov pa je seveda odvisna tudi od že pridobljenih šolskih znanj (geografija, zgodovina, umetnost itd.) in od splošne razgledanosti.

Po drugi strani pa je ŠILA namenjena dijakom - obiskovalcem prireditev, kjer s svojim sodelovanjem (podajanjem predlogov za izvedbo, ocenjevanje vidnega in slišnega) postanejo tako rekoč dejavni akterji prireditve in ne le pasivni opazovalci, kot je to navada v klasičnem gledališču.

S predstavami impro gledališča želimo popularizirati tovrstno kulturno dejavnost tudi na Jesenicah. Zato smo že pripravili dve predstavi, na katerih sta se predstavili ekipi iz Ljubljane (septembra) in Kranja (november). Na novembrskem nastopu pa se je predstavila tudi glasbena zasedba SWALLOW DOWN, ki jo sestavljajo dijaki Gimnazije Jesenice in ki je zbrano občinstvo navdušilo s svojim nastopom. Obiskovalci pa so z glasnim ŠE, ŠE ... povedali, da takšnih prireditev na Jesenicah manjka.

Želja je. Za to, da se bo želja uresničila pa je treba delati. Torej ...

Blaž Račič

PITA se!

V okviru raziskovalnega dela časopisa Brce smo se v tokratni izdaji odločili narediti manjšo raziskavo na temo, ki se nas tiče vseh. In to je merjenje kulturnega utripa naših Jesenic. Sprehodili smo se po Jesenicah in mimoidoče povprašali o dveh ključnih vprašanjih. Kaj si mislijo o kulturnem utripu oziroma ponudbi, in kaj glede načrtovane fontane na Čufarjevem trgu.

Ob pregledu izsledkov raziskave smo opazili da so mnenja o tem precej različna. Odvisna so od starosti, poklica in spola. Zanimivo je, da tudi starejša populacija opaža pomanjkanje živahnosti našega mesta, in da opaža da so mladi še bolj zapostavljeni. Edini "izjemi" sta gledališče in kino, kafiči pa že tako - razen morda ene ali dveh izjem - nimajo kake kulturne sestavine. Ljudje pogrešajo tržnico, mestno jedro. Vendar smo poleg primarnih podatkov dobili tudi precej sekundarnih vtisov, ki so nastali ob poteku samega anketiranja. Lahko bi se reklo, da imajo prebivalci slabo izoblikovana stališča glede problemov, da se ne želijo izpostavljati. Precejšna mera apatičnosti je bila zaznavna predvsem pri kulturnem vprašanju. Ampak to je pač posledica vzroka, da so Jesenice dejansko mrtve že dalj časa, in da ljudje o tem sploh ne razmišljajo več. Mrtve so, in to je slišati tako od naših sovrstnikov kot od starejših ljudi. To je postal prizvok Jesenic.

Novinar-Erik, fotograf-Peter

Jože, diplomirani pravnik,

Kulturna ponudba: slabo, nerazvita, to kar vidim je skromno, samo kak sejem ali predstave.

Lahko bi je bilo več. Lahko bi poživili dogajanje v restavracijah in kafičih.

Čufarjev trg: če bo lepše bo dobro, sploh če bo poživilo dogajanje v tem koncu.

Janez, upokojenec,

Kulturna ponudba: bolj slaba, še tisto kar imamo je drago (gledališče).

Čufarjev trg: dobro da se nekaj dela.

Mišo, 30 let, **natakar**,

Kulturna ponudba: skromna, lahko bi se manj pljuvalo po cesti.

Čufarjev trg: zelo lepo, nekaj lepega bodo naredili.

Helena, 16 let, **dijakinja**,

Kulturna ponudba: bolj slaba, tudi ker jo ne poznam preveč.

Čufarjev trg: bolj pametno bi bilo postaviti bazen.

Huso, 48 let, metalurg,

Kulturna ponudba: pestro, gledališče je odlično, vendar pa mladina nima diska, v glavnem hodijo v kafiče, mesto nima ne centra, ne tržnice, prav tako je železniška postaja v razsulu.

Čufarjev trg: v redu, a bi bilo boljše, če bi bile zelenice.

Tanja, 55 let, zobni asistent,

Kulturna ponudba: pri nas je kar dobra, imamo dobro gledališče, samo za mlade je premalo.

Čufarjev trg: v redu, super da bodo naredili nekaj lepega.

Rajfa, 47 let, delavka,

Kulturna ponudba: manjka, mladi nimajo možnosti.

Čufarjev trg: dobro za mlade, starejši pa spet ne bomo mogli spati zaradi zbiranja mladine.

Sandra, 28 let, upravni tehnik,

Kulturna ponudba: imamo samo gledališče in kino, premalo se dogaja.

Čufarjev trg: nič ne vem o tem, da bi se tam kaj delalo.

Rasim, 45 let, inštruktor,

Kulturna ponudba: srednje, premalo pestra, premalo dogajanja.

Čufarjev trg: lepo, pritegnilo bo dogajanje v ta konec.

Sladžana, 21 let,

Kulturna ponudba: v glavnem premalo, premalo se dogaja.

Čufarjev trg: zanimivo, o tem nisem nič vedela.

Tadej, 18 let, dijak,

Kulturna ponudba: v bistvu je ni.

Čufarjev trg: dovolj imamo ene Benetke, za ta denar bi lahko naredili kaj uporabnejšega.

kdo tu sanja?

Pomislite na rdeče nebo, na vonj po železarskem dimu, na težko prigarano delavski kruh, na ljudi z žuljavimi rokami, na ponos delavskega človeka, ko se vseli v barako in na novo začne življenje, si ustvari družino. Jaz si to lahko predstavljam, imam v krvi, pa tudi jeseniška zavest, kot da čuti ta spomin, se mu predaja in ga pogreša. Minil je. Nad nami ni več rdečega oblaka, ki bi nas pomiril, da če nam ne uspe drugače, bomo našli delo v železarni. Nad nami ne bdi več skupnost, ki bo poklonila šiht za povračilo škode v nenadni nesreči. Smo mi, mali ljudje, soočeni sami s seboj, s strahom, kaj če ne bo šlo in z željo po zabavi. Po zabavi, ki ne bo nujno vključevala petkovega obiska lokalov (s katerimi smo prenasajeni in nam ne ponujajo drugega kot vsakdanjost - več ali manj isto glasbo, iste ljudi) in sobotnega kina (gledališča), ampak bo ponudila zdravo alternativo. Še pomnite, tovariši?

Mladost (se še pretaka po mojih žilah:) sem preživela ob poslušanju zgodb iz mladosti svojih starih staršev, puberteto ob poslušanju zgodb svojih staršev in lahko z gotovostjo rečem, da so Jesenice včasih mladim ponujale več zabave. Športne dejavnosti v TVD-jih in na novozgrajenih igriščih. Poleg klasičnega hokeja, nogometa, košarke, še zimsko smučanje in sankanje, telovadba ... In družabno življenje; o tem sem povprašala svojo babico.

Na Javorniku so ga žurali pri Muleju. Tam so prirejali priložnostne pleske, dovolj je bila harmonika ali za petje sposobna mladina, drugače je bila to gostilna. Prav tako so v stari šoli na Koroški Beli (ki je stala približno tam, kjer je zdaj nova) prirejali gledališke igre. Na Koroški Beli so pleske in veselice prirejali tudi v TVD-ju (zelena hiša nasproti blokov, desno od križišča, ko se pripeljete na Koroško Belo).

Jesenice so ponujale pleske v TVD-ju, pri Jeleni (v starem kinu, ki so ga porušili v 80-ih in je stal nasproti železarni), pa še kje, saj si je prostor za zabavo izbral vsak sam, glede na interese in politično prepričanje (povprašajte svoje stare starše, kdo so bili ajmohtarji). Jesenice so imele celo dve godbi in najmanj tri nogometna moštva (Svoboda, Kovinar in Bratstvo), spet glede na politično prepričanje. Za zabavo so bili primerni večji prazniki, v gostilno pa so zavili predvsem ob koncu tedna, ko so dobili tedenski obrok plače (ta se je izplačevala en del vsak teden, drugi del pa mesečno).

Mladost mojih staršev je seveda zaznamovala Jugoslavija.

Moj oči je večino prostega časa preživel na športnem igrišču Podmežaklo, kjer je uril svoje košarkarske sposobnosti, občasno (in redko) pa so se tam odvijali tudi koncerti (Bele vrane, Kameleoni ...). Takrat so postali "kultni" tudi nekateri lokali, recimo Mlečna in disko klub Pikova dama (kamor je pobegnili moja mami).

Verjetno ste že slišali za gimnazijske pleske. Ti so se odvijali (če se ne motim in če se, me prosim obvestite) vsako drugo soboto in so bili odprte narave, kar pomeni, da so tja smeli tudi negimnazijci. Marsikatero zgodbo sem že slišala o dogajanju, vendar je tu šlo (vsaj večinoma) za ples ob posneti glasbi (DJ-ji), prisotni pa so bili tudi učitelji, ki so pazili na nemoten potek.

Moja mala raziskavica (ki to ni bila) je seveda zajela le del dogajanja. Sedaj pa moramo biti mladi zadovoljni z lokali (kamor brez denarja ne moreš, še manj, če si občutljiv na kvaliteto zabave in glasbe), s kinom, gledališčem in nekaj (v medijih) neprepoznavnimi galerijami. In seveda šolo. Ker najprej je šola.

Tega razmišljanja sem se lotila tudi zato, ker smo postali preveč paranojični, da bi dopustili druženje. Že v osnovnih šolah se plesi odvijajo na ravni ene šole, obiskovalcem z drugih šol je vstop prepovedan. Razumljivo; zaradi možnih izgrediv, poškodovanja lastnine ... Zabava na ulicah tudi ni mogoča, ker moti prebivalce. Že zelo mlade nas podijo vsakega pred svoj blok. Koncerti? Mladino (ki se šola na Jesenicah) smo pred letoma, tremi povprašali, koga si želijo slišati. Na njihovo željo je nekaj društev organiziralo koncert Siddharte in party elektronske glasbe (z dokaj kvalitetnimi imeni).

Uspeh? Kljub zagaraniranemu brezplačnemu prevozu s koncerta Siddharte je bilo udeležencev bore malo, nekaj mesecev kasneje pa so bile v Ribnem pri Bledu karte za isto skupino razprodane. Razlog? Ob obujanju spominov mi je v glavo šinila ideja: organizirali bi ples (recimo v TVD-ju ali kakšni drugi dvorani), nanj pa povabili še druge generacije, naše starše, bivše učitelje, delavce občine, bolnice, železarne. Igrala bi živa glasba (kvalitetna).

Ko sem o ideji povedala prijateljem so bili navdušeni; spoznali bi ljudi, ki bi nam pomagali pri realizaciji naslednjih projektov, oni pa bi spoznali nas in drug drugega. Zbližali bi generacije. Ko pa sem o tem povedala še staršem (oz. predstavnikom njihove generacije) pa so večinoma zmajali z glavo, češ, današnja sanjaška mladina.

Kdo tu sanja? Mi, ki iščemo nove poti, da bi obudili vedno bolj uspavano mesto, da bi vanj privabili nove (tudi mlade) ljudi, da bi spodbudili mlade, naj se po končanem študiju vrnejo v rojstni kraj? Ali tisti, ki jim je dovolj to kar je (ker da sami niso imeli nič več) in potem pričakujejo, da bomo mladi s hvaležnostjo in veseljem živeli tukaj in se prilagajali drugim sanjam in željam, svoje pa pozabili.

Neja

zakaj so božička p...

Vse skupaj se je pričelo z legendarnim Sv. Miklavžem, ki je živel v 4. stoletju. Rojen v bogati družini v Turčiji je po spodbudi svojega strica nadškofa postal duhovnik. Po starših je podedoval ogromno bogastvo, ki ga je razdelil revnim in odšel v Palestino. Ko se je vračal domov, je nadškof pristanišča tisto jutro ravno umrl in lokalni kler je sklenil, da bo prvi duhovnik, ki pride v mesto, naslednje jutro povišan v nadškofa. Tako je Miklavž postal nadškof Mire.

Veliko zgodb se suče o Svetem Miklavžu, ki je postal svetnik zaradi svoje radodarnosti, skromnosti in čudežnih dejanjih.

Pripoved pravi, da je Miklavž obiskal neko pivnico in po naključju odkril, da krčmar rad krade majhne otroke, jih ubije in servira svojim gostom. Našel je zaboj s trupli treh mrtvih otrok in jih z znamenjem križa obudil nazaj k življenju. Tako je postal zaščitnik in svetnik majhnih otrok.

Nekoč je Miklavžu na ušesa prišla novica o poštenem človeku, ki je izgubil vse svoje premoženje. In odločil se je, da zagotovi doto njegovim trem hčeram. V hišo tega človeka je na skrivaj skozi okno zmetal tri vreče zlata, eno za vsako hčerko. Ko je vrgel tretjo vrečo, ga je osiromašen gospod videl, Miklavž pa ga je skromno prosil, naj ga ne izda. Tako je postal tudi zaščitnik vseh deklet brez dote.

Njegovi radodarnosti ni bilo konca in nekega dne, ko je potoval na ladji do svete zemlje, se je razburila strašna nevihta. Miklavž jo je pomiril in čoln, ki bi se drugače zagotovo raztreščil na kose, je varno priplul v pristan. Tako je postal tudi zaščitnik mornarjev in popotnikov.

Pravoslavna cerkev, v kateri so svetniki skorajda pomembnejši od Jezusa, je Sv. Miklavža kasneje povzdignila na zelo visok in spoštovan položaj. V njegovo čast je bila takrat v Rusiji zgrajena cerkev, ki sedaj velja za najstarejšo.

Svet je tako obkrožila legenda, ki je konec koncev porodila idejo o Božičku. V 19. stoletju so legendo radodarnega Miklavža, ki obdaruje otroke, v protestantskih deželah zahodne, osrednje in

severne Evrope zatrl z različico, ki je njihovi veri bolj ustrezala. Tako je njihove otroke na skrivaj presenečal Jezušček (Christkindlein). Protestanti namreč ne priznavajo nobenega svetnika, ki bi prestregal neposredno vez z Bogom/Jezusom. Tako je novopečeni Jezušček, oprtan z nabasano košaro daril, potoval okoli s palčko podobnim pomagavčkom Pelznicklom ali z Miklavžu podobnimi figurami. Verjetno ideja o tem, da Jezušček obiskuje otroke in deli darila, ni bila po godu nekaterim fanatičnim privržencem njegove božanskosti in treba si je bilo izmisliti drugo razlago. Tako so za to delo v Nemčiji ustvarili Weihnachtsmanna in ga določili za Jezuščkovega pomagavčka.

V Angliji je bila njegova enačica Father Christmas, ki ima daljšo brado in daljši plašč. V Skandinavskih državah pa je antični kozel Pagan Yule mutiral v Joulupukki, ki je podoben ameriške-mu Božičku. Holanci so izoblikovali svojo legendo z imenom Sinter Klaas. Njihovi priseljenci so jo v 17. stoletju prvič prinesli v New York. Američanom se je ideja o dobičkonosnem božičnem nakupovanju seveda dopadla in so se kasneje soglasno strinjali o imenu Santaclaus. V naslednjih treh stoletjih so idejo razvili do potankosti. V dvajsetih letih prejšnjega stoletja je bila podoba Božička standardizirana na bradatega, debelega, veselega starejšega moža v rdeči obleki z belim pasom. V bistvu je prvi določeni portret Božička ustvaril slikar Thomas Nast že leta 1870. Piko na i pa je dalo podjetje Coca-Cola, ki je Božička spretno vpletlo v profitno reklamiranje svoje pijače. Prvič so žejnemu narodu takšno reklamo predstavili leta

1931. In podoba Božička, ki jo je ustvaril Haddon Sundblom, ilustrator Coca-Cole, je ena najbolj znamenitih po celem planetu. Podjetje uspešno trži avtorske pravice njihove podobe Božička z osvežilno pijačo.

Leta 1997 je umetnik Robert Cendella naslikal križanega Božička. Sliko je javno razstavil v izložbi New York's Art Students League. Kritike vernikov so ga popolnoma zasule in komaj je uspel razložiti svoje dejanje. Poskušal je povedati, kako je Božiček, kot najpomembnejša osebnost v božično-prazničnem času, s pomočjo podjetnih trgovcev izrinil Jezusa.

Preostali svet svojim otrokom ni mogel odreči običaj nasmejanega moža, ki obdaruje vse pridne in revne. Ampak, vsak po svoje. V Rusiji, kjer komunizem ni dopuščal krščanskega obreda Miklavža, kaj šele Božička, je prikladno padla zamisel o Dedku Mrazu (ang. Father Frost, rus. Ded moroz). Ta nosi darila na prednovoletni večer. Idejo so hitro posvojile tudi takratna komunistična Jugoslavija in druge države takšnega reda.

V glavnem, ideja radodarnega moža je plod verskih in političnih ter dandanes tudi ekonomskih potreb.

Vsaka ureditev, skorajda vsaka država, je ustvarila svojo različico skrivnostnega dedka, ki razveseljuje otroke in trgovce.

Tako je katoliška cerkev obdržala Miklavža, protestantska ustvarila nadomestek - Božička, komunizem pa je prispeval še Dedka Mraza. Vse skupaj je dandanes postalo ena velika bleščeča zmešnjava, ki rotira okoli denarja. In tako tisti otroci, ki živijo v 'demokratičnih' državah in imajo versko neobremenjene in nerevne starše, prejemajo darila kar trikrat v decembru, tisti katoliško vzgajani pričakujejo nekaj od Miklavža in Božička, protestantsko ukleščeni le od Božička, komunistično omejeni oziroma ateisti pa se razveselijo nazadnje, s prihodom Dedka Mraza.

Več ali manj pa je vse skupaj že ena in ista figa. December je postal mesec obdarovanja in zabave in važno je le, da se imamo fino. Zgodovinsko ozadje blede v trušču in blišču neurtodne ekonomije in žura lačnih ljudi.

Moderni Božiček je svetu predstavil svojo ženo Mrs. Santa in v Napapiiriju na Finskem odprl svoje pisarniške prostore. Poleg stoji tudi Božičkova glavna pošta.

Špela

Prihod novega leta ljudje pričakujejo v skrbah za stanje sveta; bojijo se nesreč in trpljenja. Na vseh ravneh prihaja do sprememb, samo v človeškem umu ne, ki vedno ostaja isti. Čas ne povzroča veselja in ne bolečine. Leto samo ni odgovorno za radost ali nesrečo. Za dobre in slabe stvari je odgovorno zgolj človekovo delovanje. Leto samo po sebi pa ne prinaša nič.

Ljudje ne bi smeli biti v slabem zaradi dogodkov, ki jih prinaša novo leto. Kdo svoje dolžnosti opravlja predano, se nima ničesar bati. Sprejmite vsak trenutek kot nekaj novega. Živite v sedanjosti. Negujte dobre misli in dobra dela. Delujte po svoji vesti. Skrivnost zadovoljstva se skriva v vas in ne zunaj vas. Ne boste se znebili napacnih idej (od katerih se težko ločujete) in ustvariti prostor za nove, svete in vzvišene misli. Kako naj vam koteti praznovanje novega leta, če ne spremenite svojih starih načinov razmišljanja in obnašanja? Kar najbolje izkoristite čas, saj je ta dragocen in svet. Ne vdajajte se nesmiselnemu klepetu. Navzemite se dobitnih lastnosti, kot so sočutje, ljubezen in razumevanje. Nadzorujte sami sebe in se poboljšajte. Svoj nemirni um ali bes lahko nadzorujete na enostaven način. Predvsem se zanašajte na Boga. Ni stvari, ki je ne bi mogli doseči z Božjo pomočjo.

Novega leta nikoli nisem praznovala z neko evforijo, z nekim osebnim zadovoljstvom. Tudi nostalgije po nekih bizarno preživljenih večerih ni bilo. Vedno sem bila čudak, ki se je na predvečer novega leta odpravil spat. Brez kakršnegakoli zanimanja za ognjemet, pokaanje petard, "kissanje" ali nalivanje do onemoglosti. Da, jaz sem bila čudo. Vse okoli mene je bilo čudno, a jaz sem bila največje "čudo". Nimam nobenih spominov vezanih na novo leto, ker človek (jaz) ni zapomne samo tisto, kar želi poudariti. Bolj se spomnim prednovoletne nakupovalne evforije, ali boljše rečeno depresije, ki je vladala v času nakupovanja daril. Ko s(m)o kar naenkrat vsi postali milijonarji, saj s(m)o porabili vreče denarja za darila, ki pa sploh niso bila darila. Bila so predmet v tekmovanju z materialnimi dobrinami. In mi kot subjekti smo sodelovali oz. odlično odigrali igro boja za materializmom. Spomnim se triletnega otroka, ki je zavrnil telebajska (ne glede na praznični čas in ne glede na prodajno ceno) ker pač le-ta ni bil rumene barve. Spomnim se "zaljubljene" deklice, ki je zavrnila vrtnico, ker je ni bila primerna za tako "pomemben" čas, spomnim se gospoda, ki je zavrnil novega golfa, ker ni imel zimskih gum v tako "pomembnem" času....

In glede na vse to....hm.....zakaj imam še vedno občutek, da bom tudi letos vse prespala?

From me to you **Faila Pašić**

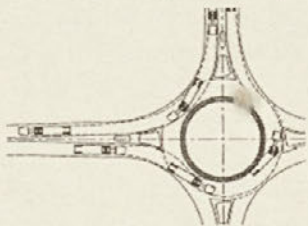
Ps. Ko vse to prespim, napišem nov članek. :

ne maram
novoletnih
evforij

Ker je to moj prvi članek za Brco je prav, da se Vam najprej predstavim. Ime mi je Gaber Košir, po poklicu dipl. ing. tehnologije prometa, po hobiju lokalni patriot. Naj že kar na začetku povem, da bom pisal o prometnih problemih tako da tisti, ki vas tema ne zanima lahko obrnete stran naprej, na za vas bolj zanimive teme.

Danes bomo govorili o rondojih ali, če hočete, o križiščih s krožnim prometom. Tema pa se mi zdi zanimiva, ker se bo na Jesenicah v bližnji prihodnosti gradilo kar nekaj novih cest in križišč.

Rondoji, kot jih poznamo danes, so se prvič pojavili v Angliji v 50-ih letih, kmalu za tem pa so jih prevzele tudi ostale angleško govoreče države z izjemo Amerike. Američani so se zanje ogreli zelo pozno, saj je bil prvi rondo zgrajen šele leta 1990 v Las Vegasu. Rezultati so bili odlični! V petih letih so se v dveh rondojih zgodile le štiri prometne nesreče! To je bil znak, in kasneje so rondoji po Ameriki rasli kot gobe po dežju.

Podobno se je dogajalo v zahodni Evropi v 80-ih letih. Takrat so pri tem prednjačili Nizozemci, saj so v šestih letih zgradili kar 400 takih križišč!

Ameriški prometni inženir Michael J. Wallwork je po desetih letih naredil študijo, v kateri je pod drobnogled vzel primerjavo rondojev s semaforji. Rezultati so bili močno na strani prvih. V rondojih s samo enim voznim pasom so se nesreče zmanjšale za neverjetnih 71%, v rondojih z dvema voznima pasovoma pa za 31%.

Ker so Jesenice majhno mesto, je za nas seveda bolj zanimiv prvi podatek, saj večpasovnih rondojev na Jesenicah niti nima smisla graditi. In kako je sicer z rondoji na Jesenicah?

Bog nam je dal rondo pred Mercatorjem, ki pa je lep primer kakšen rondo ne sme biti. Žal! Cesta z ene smeri v rondo pride tangencialno in vozila se z nezmanjšano hitrostjo vozijo skozenj, z nasprotno smeri pa se najdejo junaki, ki vozijo kar po nasprotnem pasu. S takim rondojem osnovnega problema na tem mestu, to je umiritev prometa, seveda nismo rešili. Pa ni razloga za paniko. Naj bo to le dobra šola za vnaprej.

Naj za konec še napišem vse prednosti rondojev pred semaforji, kot jih navaja ing. Wallwork:

1. rondo je enostavnejši od semaforja,
 2. zaradi samo desnega zavijanja ni čelnih trčenj in posledično manj hudih nesreč,
 3. rondo voznika prisili, da na vstopu v križišče zmanjša hitrost. S tem se promet umiri, med tem ko v semaforškem križišču voznik zaradi lovljenja zelene luči dodajajo plin,
 4. rondo omogoča večjo prepustnost vozil, saj promet praktično ne miruje,
 5. ni porabe elektrike, manj vzdrževanja in s tem manj stroškov,
 6. Wallwor navaja tudi, da je veliko prometnih inženirjev preživelo ogromno svojega časa na sodiščih. Ljudje so namreč dokazovali, da je za nesrečo kriv semafor in ne oni.
- Naj bo to za danes dovolj. Upam, da sem bil dovolj kratek in jasen. Torej Gospoda, nič več semaforjev prosim!

Gaber Košir

gaberkosir@yahoo.com

...o rondojih

my suicidal dreams

Dejanje samomora nima nikakršne veze z razumom. Enostavno pride trenutek in z njim občutek, ki ga razum ne more nadvladati. Vsak direkten boj je nemogoč. Razum lahko govori, pojasnjuje, vendar vse zaman. V telesu se javi močna vznemirjenost. V prsih čutiš vakuum. Ne moreš dihati. Utripanje srca ti bobni v ušesih. Kri hoče ven. Bolečina je neznosna in zdi se ti, da jo prav nič ne more ublažiti. Za vedno boš ujet v krču. Edini izhod je, da pustiš, da vse to izteče iz tebe ... Razlogov za samomor je veliko. Nekateri so verjetno povezani tudi z določenimi osebami. Mogoče so ti te osebe naredile veliko krivico. Lahko gre tudi za osebe, ki te imajo rade, vendar so prizadele tvoje občutke. Agonija dobiva sladkobo. Če si vzamem življenje, bom našel svoj mir in prizadel te osebe: "Bodo že videli, še žal jim bo".

Počasi se razmišljanje obrne v drugo smer. Maščevanje dobiva prioriteto. Treba je izvesti poseben samomorilski obred, ki bo resnično šokiral in povzročil trajne posledice pri določenih osebah/osebi. V glavi se odvija ves film. Od začetka do konca. Ves scenarij. Posebej sladke so scene, v katerih se jasno vidi trpljenje oseb, ki so te prizadele. Nago telo, povsod kri, napisi po stenah napisani s krvjo ... Mogoče tudi video posnetek zadnjih trenutkov.

Po nekem času se začneš zavedati, da če boš mrtev, ne boš mogel uživati v "zmagi" in tudi olajšanja ne boš mogel čutiti. Če si mrtev, si pač mrtev. Kakšna rešitev pa je to, če ne moreš reči: "Uhhhhh, končno je mimo!"? Skozi glavo ti v kratkem trenutku preteče tisoč misli. Izgubljaš se v abstrakcijah in istočasno iščeš rešitev.

Če si dovolj pameten, da iz nekaterih stresnih situacij izvlečeš kakšen nauk, potem lahko razvijaš svojo odpornost. Kot sem že rekel, razum nima dovolj velikega vpliva. Ne pomagajo razlage kot so: "to je neumno, zakaj bi sebe

poškodoval?"; "saj si mlad, življenje je še pred tabo!"; "saj bodo prišle še druge/drugi!" ... Takrat je treba samo preusmeriti svojo pozornost na nekaj drugega in počakati, da gre mimo. Občutki so zvite zverce, ki jim težko prideš do živega. Nekatere moraš enostavno ignorirati in čakati nekaj prijetnejšega. Če si živ, imaš še vedno vsaj nekaj možnosti za kakršnekoli manifestacije življenja. Hrana za črve se ne smeje in ne teče po dežju ...

Samomorilsko nagnjenje se lahko obrne tudi v lastno korist, postane izvir moči in se popolnoma transformira. Če lahko brez problema sebi vzameš življenje, če so vrata za izhod vedno tu nekje ob strani, potem niti ni nikakršen problem ostati tu še kakšen dan in biti to kar si, početi tisto kar želiš, ustvarjati svoje sanje in biti dosleden svojim principom. Notranji boj za preživetje se lahko počasi spreminja v pot samo-realizacije. Življenje je tako, kot si ga sam narediš.

Verjamem, da nič ni tako hudo kot se zdi. Verjamem, da obstaja nekakšen nivo dojemanja stvarnosti, kjer je vse normalno, vse popolno in razumno. Vsako trpljenje je posledica nerazumevanja prave stvarnosti. Vse kar moraš storiti je, da najdeš pravo točko gledanja na določeno situacijo. Ne obstaja dobro in zlo, ne obstajata bog in hudič, vse je samo manifestacija ene in iste stvari.

Verjetno mora vsak najti svoj recept za izhod iz depresije, ker je vsak človek mikrokozmos, ki se dotika z drugimi samo v svojih mejnih področjih. Vsi živimo v svojem malem svetu in lahko samo domnevamo, kakšen je svet našega sogovornika. Sliko gradimo iz njegovih zgodb in lastnih izkušenj. Iz tega razloga se moramo vedno najbolj naslanjati na svoje lastne izkušnje.

Torej, ne verjemi, temveč analiziraj, išči ... razlog obstoja ali samo odsotnost bolečine. Včasih je tudi to dovolj.

krakra

misli za tiste, ki jih potrebujejo

Zdravo vsi mladi, mlajši, malo starejši, obupani ... V bistvu vsi, ki skupaj z mano blodite po tem našem svetu. Mogoče se vam bo zdelo čudno in nenavadno, da vam pišem, saj v bistvu nikogar ne poznam. Pa vseeno ...

No, zakaj vam pišem? Mesec november je mesec boja proti odvisnosti in tako sem se spomnila na vas s tem listom papirja in nekaj packami črnila. Hočem vam povedati samo to, da vas občudujem, ker ste zbrali pogum in se odločili, da v tem boju zmagate. Verjamem v vas in vem, da vam bo uspelo!

Vam povem kaj o sebi? Morda drugič, saj sploh ne vem, če vas zanima! Za sedaj vam povem le to: veste. Ko sem bila še mlajša, majčkена, drobcena punčka :, sem veliko razmišljala, kaj si želim početi v življenju. Bi bila zdravnica? Mogoče policistka ali vojakinja? Kaj pa vzgojiteljica ali trener? Hotela sem biti vse, kar mi je v tistem trenutku padlo na pamet. A na koncu osmega razreda sem le prišla do zaključka.

Želim pomagati ljudem, ki potrebujejo mojo pomoč! Najbolj pa si želim sodelovati v boju proti drogam in odvisnosti. Mislim, da je to ta stvar, za katero me je Bog, moj kolega, poslal na ta svet.

OK, dost' o meni! No, želim vam povedati, da niste sami in da so ljudje, ki mislijo na vas in vam želijo le najboljše. Saj to gotovo že veste. Če se v vas kdaj prikrađe dvom in misel, da je vse zaman, ne obupajte in zavedajte se, da ste veliko več, kot mislite, da ste! In ne zamudite sami sebe! Nikoli ni prepozno! Poskušajte iz sebe narediti kar največ: s tem kar imate, tam kjer ste in to kar zmorete.

Ne zamudite ljubezni! Ljubezen je nekaj najlepšega, čudovitega. Pa ne samo ta ljubezen med dvema zaljubljenecema, ampak ljubezen do vseh ljudi. Poznate tisto pesem: "Ljubi, ljubi, ljubi, ljubi vse ljudi, slej ko prej boš ljubljen tudi ti ..."? Verjamete v to? Jaz verjamem, vendar pa, da bomo lahko ljubili druge, moramo znati ljubiti sebe. Sebe, takšne kot smo, s slabimi in dobrimi stvarmi! Na svetu ne obstajajo boljši in slabši! Pred Bogom smo vsi enaki in vsak ima nek dar, s katerim lahko obdaruje druge, le poiskati je potrebno ta dar in to je najtežje. Najtežje je najti samega sebe! Boj za svoj jaz bo trajal do konca življenja, saj se bodo drugi trudili, da bi lahko po mili volji razpolagali z vami, kar bi jim seveda ustrezalo. Če se vdamo in jim to dopustimo, je po nas! Če pa zberemo in združimo svoje delce in jim pokažemo zobe, imamo vse možnosti, da zmagamo in takrat lahko ponosno rečemo: "To sem jaz! Edini in neponovljiv! Čudovit!"

Všeč mi je misel, ki sem jo prebrala v neki knjigi. Verjetno jo že poznate, pa vam jo vseeno povem še enkrat! Ob rojstvu nam je podarjen ves svet, kot darilo za rojstni dan. Velika škatala, povezana s trakovi. Mnogi še trakov ne razvežejo, kaj šele, da bi pogledali, kaj se v tem darilu skriva. Pa vendar jo nekateri odprejo. V njej najdejo bonbone, raznih barv in različnih velikosti. Seveda vsi takoj sežemo po lepih svetlih barvah in bonbonih z napisi ljubezen, veselje, sreča, zdravje, smeh ... seveda, saj je čisto človeško, ampak kaj pa bonboni z napisi bolečina, žalost, obup ...? "Je ta tudi moj?" Seveda je! Tudi te moramo odviti, jih potipati in okusiti! Mogoče so bolj grenkega okusa, vendar so del nas in so pot k lepim stvarim.

Nekoč nam je župnik pri verouku rekel, da je to življenje nekakšna vstopnica za življenje po smrti. "Pa kaj hudiča naj bi to pomenilo?" sem si takrat mislila. Sedaj ga že malo bolj razumem. Želel nam je povedati, naj iz tega življenja naredimo le

najboljše. In za to ni nikoli prepozno! Bog nam je vedno pripravljen odpustiti, če nam je resnično žal.

V neki knjigi sem prebrala, da smo ljudje bojevniki luči. Kaj ni lep izraz? Vsak dan sproti se borimo zase in Bojevnika luči ni nikoli strah jokati zavoljo starih bolečin, ali se smejati ter veseliti novih odkritij. Ohranjamo iskrico v očeh.

Mnogi se pritožujejo, tudi sama se velikokrat, zakaj trpimo? Mislim, da se vse zgodi z nekim razlogom in nek pisatelj pravi: "Žalost je dokaz, da je naša duša še živa. Mrtva duša ne bi nikoli iskala odgovore na vprašanja! Mi pa se sprašujemo, iščemo, tavamo ...!". In prepričana sem, da ne zaman. Zato naj vas ne bo strah bolečine in porazov ... največ se naučimo ravno iz malo manj prijetnih stvari in nekoč se bodo spremenile v zmago. Takrat bomo srečni!

No, sem se kar razpisala, a ne? Želim vam veliko uspeha na vaši poti do zmage in nikoli ne pozabite, NISTE

SAMI! Pa še to: "Bojevnikova oprema: vera, upanje, ljubezen ter učenje iz lastnih napak na vsakem koraku!"

Lepo se imejte in morda se kdaj srečamo.

P.S.: Naše življenje je samo naše, nihče ne more živeti namesto nas. Izberite življenje!!!

Anja

krona

Čas - kot da se hrani sam s seboj,

kot da ga ni,

kot da je izmišljen prav zato,

da se spominjamo, obžalujemo in praznujemo.

Ura je odbila! Takoj čuti!

Maruša

Občina Jesenice se že nekaj let trudi, da bo okolica v kateri živimo, videti čim lepše. Tako smo v uredništvu Brce ocenili, da je načrtovana ureditev Čufarjevega trga s postavitvijo vodometa ena prava neumnost. Človek bi razumel, če bi občina bila izrazito turistična občina, da postavi vodometa v katerega bi turisti lahko metali drobiž in si želeli sreče, nikakor pa ni mogoče razumeti, da postavljamo takšne stvari le zato, da bo vse skupaj izgledalo lepše. Kajti lep izgled ni vse. O tem vedo marsikaj povedati tudi misice, ki se v teh dneh potegujejo za krono najlepše zemljanke. Ni namreč zadosti, da je dekle lepo, biti mora tudi pametno. In če bodo Jesenice želele biti lepe, morajo hkrati z lepoto okolice poskrbeti tudi za to, da bodo njih prebivalci pametni. Šele to je popolna lepota. To, kar se ga gredo sedaj, pa lahko rečemo le, da skrbimo za lepo postavo, kaj (če sploh kaj) pa bomo nosili v glavi, pa je kot kaže nepomembno.

Brca.

BRCA
iz posoda

Razred o A med klubi je vse bolj aktiven. V informatorju obvešča, da ima nov (mimo)znak in da navdih za časopis - o katerem sicer izrecno ne poroča, da se kaj premika - išče po raznih opojnih svetiščih, v katerih doživetja obeta povrnitev kar v klubskih prostorih "veselo-decembrskih" dni.

Dobre volje za nov časopis očitno ne bo zmanjkalo.

zakaj imam rada osebne probleme

Pretreslo me je. To, da sem brez problemov (če odštejem vsakdanje finančne zaplete in borbo z učenjem). Kar naenkrat nisem imela problemov. Razen ljubezenskih. Ampak moja prijateljica pravi, da so moji ljubezenski problemi samo fikcija, da si jih ustvarjam sama, ker samo čakam. Verjetno se z njo strinjam. Zato problem tiči drugje; politični zapleti (volitve, NATO - bljak, Irak in Bush, naftni madež) so postali moji osebni problemi. Človek bi mislil, da je to krasno, nobenih osebnih problemov, jaz pa sem človek, ki ga brez problemov, stresov in improviziranih rešitev ni! In zato probleme poiščem drugje.

Fizičen odpor do Busha (tlak se dvigne, kurja polt se iz temena širi čez rame na po rokah, preskoči na noge in se odbije od nožnih prstov ter v obliki rdečice pristane na obrazu, glas se zviša, postane krik), nerazumevanje potrebe po vojni (v imenu miru!!! - koga slepijo?), za-

kaj ne prenehajo z onesnaževanjem (še vedno mislijo, da so ljudje več kot živali?) ... Ampak ti problemi so večji kot jaz, veliko večji, da jih ne morem rešiti sama, kljub izkušnjam z improvizacijo. Ne gre. Zato se počutim približno tako, kot če bi se zaletavala v steno, z glavo na-

prej, se ob neuspehu vrnila na štartno mesto in se ponovno, z glavo naprej, pognala proti steni. In spet. In spet. Kričim od bolečine, krvavim od nemoči, steni pa se ne pozna. Ne upošteva me. Ne čuti mojih fizičnih zahtev, ne sliši mojih krikov. Bes se nabira nekje nad mano v obliki oblaka in končno kondenzira. Kisel dež! Slan pravzaprav. Jok. In besen (morda pa prestrašen) smeh. Tak, nemočen, tak, nenalezljiv. Strašljiv. Ne prenesem več. Ne prenesem nemoči, ne prenesem krivic (ki sploh niso moje in so za nekatere, tiste ki odločajo, pravice), ne prenesem tistih, ki v imenu Miru (ki bi se uprl, če bi imel kaj besede) pripravljajo orožje in demonstrante za svobodo označujejo kot skrajneže, celo teroriste. Ne prenesem več! V joku, na robu zavesti in pameti kričim, da nočem živeti v realnosti, pa se mi samo smejijo in me ne jemljejo resno. Ah Neja, pomiri se, ne jemlji vsega tako resno! Jaz pa nočem, nočem živeti v taki realnosti. Plop! Zdrsnila bi skozi razpoko med dimenzijami in pristala bi v morju (ki bi bil brez naftnih madežev), plavala bi, dokler ne bi izplavala krivic, neresnic, netolerantnosti. Plavala bi. Ampak človek mora biti realen. To mu nalaga odraslost; bodi realen, odgovoren, poslušen, spoštuj kar ti narekuje večina (pa četudi je to tak nesmisel kot vojna za mir), ker drugače si proti nam, si nevarnost, terorist. In jaz tega ne zmorem. Odpovedujem se odraslosti. Do nadaljnjega.

Diham, diham, diham. Pošiljam pozitivno energijo vesolju in upam, da bom pripomogla v skupno dobro. Izdih. Izdih.

Neja

križanka

Križanka v prejšnji Brci je očitno močno nakravžlala možganče, saj sta jo le dva pravilno rešila. Tako nagrada pripada **Mariji Šivic, Moste 70 a, 4274 Žirovnica in Dragu Kodriču, Zabreznica 50 h, 4274 Žirovnica.**

Nagradi bosta nagrajenca prejela po pošti. Rešeno križanko iz te številke pošljite na naslov **Društvo mladih Jesenice, Titova 86, Jesenice**, do 20. januarja 2003. Izmed pravilnih rešitev bomo izžrebali tri nagrajence, ki bodo prejeli knjižno nagrado. Imena nagrajencev bodo objavljena v naslednji številki.

●	●	PREB. MON-GOLJE	DALMAT. ŽENSKO IME	OKONČINA	POLKROŽNI PROSTOR V CERKVI	TEO LIPICER	DEL VOZA	SLOVNICA KATEGORIJA GLAGOLA	●	GR. BOG VETROV	RUSKA TROVPREGA	OBDA-RITEV ZA USPEH	JUŽNO-AMER. KUKAVICA
●	NADALJŠA TEKAŠKA TEMA PORCELANSKA GLAZA								VULKAN NA SICILIJ				
INDUS-TRIJSKA RASTLINA									MESTO V ALŽIRIJ				
DODATEK K POGODBI						NARAVOVARSTVENIK			KONICA				
OLGA GRAHOZ			DEPARTUR V FRANCIJ			UMETNA SNOV (NOGAVICE)		LOIZE SLAK		JUNIOR			
OROŽJE			PLETENA POSODA					NAVJASKA SKUPINA IZ SPLITA		ERIK VOS			blaž
ILOVICA				OTOK NA SV RUSIJE					SUHA REČNA STRUGA				JADR. OTOK
LUKNJICA				HRIB PRI BEOGRADU									
●	DOLINA POD TRIGLAVOM	HITRA CESTA				LJUBIŠA RISTIČ		ENAKO (FR.)	ČLOVEŠKA ČRPALKA	ŽENSKO IME	ALBIN ŽABKAR		
NAJVEČJA KORALNA TVORBA		ATA				PRITISK					NARAV. SKALNI PREVIS	PIVSKI VZKLIK	PERJE PRI REPI
NAOČNIKI							DAVKARICA (STAR.)						
TELUR			ANDREJA KODRIČ			ANGL. PIVO			JADRAN. OTOK				

slovarček: APSIDA - polkrožni prostor v cerkvi, EGAL - enako, vseeno (fr.), AJON - otok na SV Rusije

ČISTO ZARES;+++ zares: cena "zabave" na jesenicah

Kje je pa kvaliteta

droga	sit	kvantiteta	opombe
- trava	500 2.000 - 3.500 15.000 - 25.000 110.000 - 150.000	1 g 10 g 100 g 1000 g	Dober skank je lahko tudi 4x dražji od navedenih cen.
- extacy	1.000 - 1.500 8.000 - 13.000 50.000 - 80.000	1 tableta 10 tablet 100 tablet	Zelo odvisno od kraja nakupa. Zelo dragi so v jugovzhodni Sloveniji.
- speed	2.000 - 3.500	1 g	Cena je odvisna od čistosti speed-a.
- nore gobice	1.000 - 2.500	1g	Cena je odvisna od gojitelja. Uvožene so veliko dražje.
-	Cene se spreminjajo dnevno. DDV ni vračunan! Vir: neznan		Cena je odvisna od čistosti.
- kokain	7.000 - 15.000	1 g	Cena je standard, glede na čistost se spreminja količina. Cena je odvisna od čistosti.
- heroin	2.000 8.000 - 20.000	šus 1 g	Cena je odvisna od koncentracije kislin števila izdelanih.
- LSD	1.000 - 3.500	1 pivnik	
- Xanax, apourin in podobno	100 - 200 oz. zastoni	1 tableta	Zastonj, če pri zdravniku hlinite depresijo, tesnobo in

#ini5
TERTIK

pridi na

brca žur,

ki bo v soboto 21.12.02 ob 20. uri
v nanabushu

nastopila bo skupina swallow down

kozmetični

studio

URŠKA

Urška Razingar

041 447 562

Hrušica 102b

urska009@hotmail.com

- nega obraza in dekolteja, - aromaterapija, - masaže,
- anticelulitni in shujševalni program, - depilacija,
- pedikura, - Shiatsu masaža obraza

klub

nanabush impro art

...dogaja v mesecu decembru 2002...

- nedelja, 15.12. ob 14. uri
USTVARJALNE DELAVNICE

- četrtek, 19.12. ob 18. uri
PREDSTAVITEV DEJAVNOSTI DMJ,
ŠD PLAVŽ IN KLUBA NANABUSH IMPRO ART
ob 20. uri
LITERARNI VEČER - JAKA ŽORŽ

- sobota, 21.12. ob 20. uri
BRCA ŽUR

- sobota, 28. 12. ob 16. uri
PREDNOVOLETNI TURNIR V PIKADU

- torek, 31. 12. ob 20. uri
SILVESTROVANJE

- NAJHITREJŠE IZPLAČEVANJE ZASLUŽKOV NA DAN PREJEMA PLAČILA OD DELODAJALCA.
- IZPLAČILO AKONTACIJE PRI DELODAJALCIH, KI REDNO IZPOLNJUJEJO SVOJE OBVEZNOSTI DO MLADINSKEGA SERVIS.
- MOŽNOST NAROČANJA NAPOTNIC PO TELEFONU IN PREKO E-MAILA.
- POŠILJANJE NAPOTNIC DOMOV ALI K DELODAJALCU, POŠILJANJE NAPOTNIC OB VSAKEM PRIČETKU MESECA SKOZI VSE LETO.
- INFORMACIJE O NAKAZILIH NA AVTOMATSKEM TELEFONSKEM ODZIVNIKU 5303 550 IN SMS SPOROČILIH.
- NAKAZOVANJE SREDSTEV KLUBU ŠTUDENTOV
- 10 LET POSLOVANJA IN IZKUŠENJ - SMO PRIJAZNI, HITRI IN ZANESLJIVI.

Gorenjska cesta 25,
Radovljica; tel: 53 03 555

Izpostava JESENICE,
Cesta maršala Tita 7
(nad pizzerijo Domino);
tel: 583 50 20

www.ml-servis-radovljica.si
info@ml-servis-radovljica.si

www.exedra-nepremicnine.com

Posredujemo ugodna posojila za nakup nepremičnin - hitra realizacija.

foto Claudia

Jesenice, Titova 58, tel.: 04/ 5 831 387

*fotografije v 1 uri

*fotografije za dokumente - 3 min

*portretna dela

*fotografiranje na terenu

*presnemavanje video kaset

*prodaja filmov in

fotoaparatorov

*drobna darila

